

Nordrikes krönika

Anno Societas 17

Landet togs Anno Societas (A.S.) 17 den 8 augusti av Nordrikes fäder, vilka voro Rikard Benktsson Ormstunga, Torvald Varghund, Fredrik Ulbtande och Vidar Vidfarne. De räddade den fagra Adelgunda Tvefot från den hiskeliga Ilken, funno vildmannen Getfagers skatt vid Gåseborgs fästning och ledo mången vedermöda innan det rike kunde byggas som sedan blev Nordmark.

Anno Societas 30, tillika

Drömmens år I

Detta år ledde den gode herr Erik Ålstene, baron över Nordmark, i Visby stad sitt folk i ett uppror emot Sällskapet och konungariket Drachenwald och med stöd av halva Nordmark kunde Nordrike födas, och man kallade sig först Konungariket Nordmark.

Vår självständighetsdag är onsdagen i andra veckan i augusti. Det är nyårsdagen och Drömmens år I begynte.

Herr Erik Ålstene blev Nordrikes första drots och förlänades sedan Drömmens Orden, eftersom det var han som gjorde vår Dröm sann.

I maj år I kröntes Nordrikes första kungapar, Ragnvald Örjansson och Agnis Olofsdotter på Ekeholm av Upptuna, av herr Erik Ålstene i Drömmens namn till rikets konung och drottning å Arinholms konungliga slott. Och den högtidliga kröningen följdes av den

kallaste kröningsbanketten i mannaminne, hållen på Skälby gård.

Drömmens år II

Efter herr Erik installerades herr Felix Melanchton i drotsens ämbete.

Herr Ragnvald och fru Agnis regerade i frid och endräkt under lång tid. I Visby när år III begynte önskade Nordrikes folk välja ett arvfurstepar därest något skulle hända rikets högst älskade konungapar. Och det skulle blir rikets sed att så välja sina arvfurstar.

Fram trädde tvenne ädla par som önskade styra och leda landet. Matthias Gunnarsson och Caecilie Hvide av Torsheim samt Sebastian och Vendela från Viken. De sist nämnda blevo de som fingo folkets gillande och man valde Sebastian och Vendela, herre och fru av Dyngehus och Dalaborg, Väktare av Tures borg, som arvfurstar och som stöd och hjälp för Kronan.

Härvid beslöto det nya arvfursteparet att upphöja den helige Ture till rikshelgon. Vikenborna, hängivna Drömmen, hade redan i sin lag den särskilda helgonabalken och de lade fram för åskådan S:t Tures fingerben. I Vikenlagens helgonabalk står att S:t Ture är den store Drömmaren, beskyddaren av Drömmen, av Nordrike samt av Vikens lagsaga

Under år II hade osämjan vuxit mellan några av Nordrikes landsändar, nämligen Liunga och Arinholm. Friherre Roland av Adlercreutz hade olaga skänkt bort ett stycke mark som tillhörde fru borgmästare Tordis Torulfsdotter

Svartbjörns ägor. Herr Roland ådömdes att vistas endast på sina egna ägor en tid och att därefter sona sitt brott med en pilgrimsresa till Jerusalem.

Drömmens år III

Under hösten år III drog konung Ragnvald ut i härnad men sårades allvarligt av sina fiender. Vid mårtentid på Bollerups borg i Torsheim var sista gången folket fingo se sin älskade herre. Han sågs vackla omkring på slottet omtöcknad av sina skador och talade osammanhängande. Drottningen samlade till hov. Till hovet frambars ett brådslande bud från hovastrologen Tomas Vincentius Mathematicus med en profetia om största aktsamhet och fara. Men konungen låg redan sårad, de som samlats inför hovet kunde se honom ligga svag på en dyna invid tronen. Så önskade han tala till folket, och han tackade för den trohet och bistånd undersåtarna hade visat honom och förmanade folket att hålla sig fast och troget vid Drömmen, vara överheten hövsamma och vara eniga, varpå han avled. Fru Agnis var otröstlig och drog sig tillbaka från tronen, för att anträda pilgrimsfärd till Santiago de Compostela.

I februari månad år III kröntes så arvfursteparet Sebastian och Vendela å Bjärka Säby slott inom Liunga marker av friherre Erik Ålstene. Vid kröningen slogs herr Torulf Svartkatt, rikets marsk, till Nordrikes första riddare.

Den kloka och fagra jungfru Swendolyn de Mornay axlade ansvaret som riksdrots.

Under året timade den olyckliga händelsen i Viken, då de ondsinta och lumpna tjörnborna tillfångatogo herr Roland von Adlercreutz, fru Cordis Torulfsdotter Svartbjörn och herr Edgar Murrey, som voro på väg som pilgrimer till den helige Tures borg efter sin ägandetvist om land och gårdar. Tjörnborna krävde lösen, men de tappra Bagahusborna med kämpan friherre

Johannis i spetsen, lurade dem genom en falsk lösensumma, befriade gisslan och sänkte hela Tjörn i havet. Aldrig mer skulle något ont komma från Tjörn.

Drömmens år IV

Under den årliga nyårssamlingen i Visby framkom att Agaria, vikingariket utanför Upptuna, hade smitt planer på att invadera Upptuna. Den grymma vikingakonungen Thorgrim Drakrese hade kastat sina smutsiga blickar på Nordrikes förra drottning, fru Agnis av Hagalund, salig konung Ragnvalds änka, och hävdade tillgång både till Upptunas marker och dess jungfrur. Sådan nesa kunde icke kung Sebastian lida utan anföll Agaria. Landet Magyar och även Tyska Orden ställde sig på Nordrikes sida. Agaria kunde besegras genom tappra insatser av Nordrikes kämpar, ledda av riddar Svartkatt och befästes med freden i Sjöberg.

Ett arvfurstepar skulle väljas. Herr Roland von Adlercreutz från Arinholm och fru borgmästare Cordis Torulfsdotter Svartbjörn från Liunga stad önskade göra tjänst. De hade förlikats och givit varandra sin vänskap på det att de skulle få större makt och inflytande. För att hindra detta slog sig i all hast herr Kaettil Torgilsson från Viken och fru Serdeka Olofsdotter från Upptuna samman och vann till mångas förvåning flest röster hos lagsagorna och utsågs till arvfurstepar.

Konung Sebastian uppträdde alltmer märkligt och det blev uppenbart för folket att han var galen. Han närde storvulna planer på expansion i både öst- och söderled, krigsplaner som icke voro möjliga att genomföra. På grund av sitt intresse för de svarta konsterna anklagades han även för kätteri. Därför avgick herr Sebastian och fru Vendela från Nordrikes tron och deras äktenskap upplöstes. Man hoppades att herr Sebastian skulle finna bättring i lugnare trakter och han utsågs till

ståthållare för Färöarna där han grundade ögruppens första universitet. Det föll sig dock icke bättre än att han reste en byggnad av pinnar och ull vilken ständigt blåste bort, men när han övergick till hus av torv höll det bättre. Han tillfrisknade under detta arbete men kom alltid att kallas Sebastian den tossete.

På Biskops Arnö gård mitt mellan Upptuna och Stochum sammanvigdes samt kröntes herr Kaettil Torgilsson av Viken och fru Gerdeka Olofsdotter av Upptuna. Det var i svår vinter på trettondedagen drömmens år IV.

Agarierna bröto dagtingan och freden flera gånger under år IV. Hårda ord hade utväxlats mellan nordrikare och de lumpna och låga hövdingarna av Agaria. Men fru Vendela önskade sona för sin förre makes misstag under deras regeringstid och begav sig till Agaria för att försöka mäkla fred.

Under våren uppdragades att man vid fredsförhandlingarna i Sjöberg hade skrivit in att Agarias furste lovades prima nocte med var tionde av Nordrikes nyäktade möer. De ridderliga nordrikarna blev synnerligen uppbragta. Friherreparet av Torsheim tog då till list, och för att näpsa Agarias furste såg man till att den tionde mön som giftes i Nordrike var den allt annat än fagra Hilda på Klinten. Inför utsikten till prima nocte med den tandlösa, puckeltryggiga och synnerligen liderliga Hilda veknade Agarias furste. Och över ett antal kannor öl kunde det slutgiltiga fredfördraget signeras vid nyårsfirandet i Visby. Drottning Gerdekas bror, den ökände herr Gerdek blev i detta sammanhang landgreve av Agaria, och det ryktas att detta var belöningen för att han tagit furstens plats i Hildas säng.

Under sommaren i slutet av år IV vände sig Nordrike mot Baltikum för att genom ett korståg giva balterna del av Drömmen. Korståget leddes av Torsheims länsherre herr Bernard och friherre Johannis av Bagahus. Trupperna återvände tillfälligt vid nyåret och

förde förhandlingar i Visby med de tappra och dugliga Carnisbröderna om förstärkningar. Den unge herr Roland von Adlercretuz slogs vid konungens hov till riddare, och hären återvände till Baltikum.

Drömmens år V

Till arvfurstepar valde Nordrikes folk mellan den glade friherren av Storhäräd herr Vidar Gunnarsson med den dygdiga fru Aleydis van Vilborde vid sin sida och den värdige herr Bernard sans cheval och hans hustru fru Blanca la Danese, de senare länsherrepar i Torsheim. Det torsheimska partiet vann flest röster hos valmännen och herr Bernard och fru Blanca utsågos till arvfurstepar.

Efter att korståget i Baltikum avslutats på grund av den stränga baltiska vintern, och efter att Drömmens frö lyckligen planterats, samlades Nordrikes folk till höstens fester. Dock hade underliga händelser timat vid korståget - man hade påträffat en man i Baltikum som påstod sig vara drottning Gerdekas make. Denne hade antagits vara avliden! När fru Gerdeka ställts inför mannen hade hon svurit sig fri från honom på helige Tures fingerben. Men mannen hade framhärdat och framlagt trenne bevis: hans vigselring, nyckeln till fru Gerdekas kyskhetsbälte samt ingående uppgifter om särskilda kännetecken på drottningens lekamen. Ställd inför dessa bevis, blygdes fru Gerdeka och valde att fly från platsen. Varvid konung Kettil av detta dråpslag blev en bruten och sorgsen man. Han abdikerade vid fru Ragnhilds kollegium i Nylöse för att anträda pilgrimsfärd mot Rom.

På Bollerups borg kröntes herr Bernard Sanscheval och fru Blanka Aagesdotter Tulle (la Danese), tidigare friherrepar av Torsheim, under november anno V. De kröntes av Drömmens Orden, företrädd av Lady Elaine Compton of Wyngates.

Under våren blossade ett bondeuppror upp på Öland. Det leddes av en bonde Folke Arngrimmson från byn Glömminge. Bönderna ville hindra att kronan värvade nya hirdmän på Öland. Men kronan kväste upproret snabbt med hjälp av väpnare Bengt i Bobbarp och de andra Carnisbröderna och upprorsledaren dömdes inför riksdagen i Liunga kauping till döden.

Arinholm menade att det öländska upproret hade sin grund i det armod som drabbat ön på grund av Liungas handelstull på sagda ö. Det hade varit drottning Agnis som för länge sedan givit bort ön till Liunga kauping som gottgörelse för unge friherre Rolands frikostighet med förläningar av Liungas mark till Storhärads innebyggare. Som svar på Arinholms klagan drog konungen in tullen till kronan.

Ytterligare som skedde vid riksdagen i Liunga var att Upptuna genom den famöse herr Serdek, forna drottning Serdekas spotske broder, anklagade Arinholms folk att ohederligt och lumpet ha stulit Upptunas banér då upptuningarna gästade Arinholm under midvintergillet. Friherre Roland menade att de upptunska gästerna varit glömska och slarviga och återlämnade därvid deras fana. Serdek utbrast bestört att arinholmarna hade avlägsnat alla vackra pärlsticksarbeten i guld och silver som länge gjort Upptunas banér till landets vackraste och dyrbaraste. Osämjan mellan dem hade så när lett till stora stridigheter i riket, om inte konungen i sin klokhets tvungit dem att ge varandra vänskap igen.

Vid denna tid valdes den ljuva jungfru Elise du Lac av Ramsjöholm till riksdrots.

Drömmens år VI

Det var dags för folket att åter välja ett arvfurstepar. Åter sökte herr Vidar Sunnarsson vinna Nordrikes tron. Denna

gång hade han slagit sig samman med Tilda i Träsket, en rälige kona och syster till Hilda på Klinten, ökänd i hela Torsheim för sin fullhet och elakhet. Men lyckosamt nog för Nordrikes väl, var de hedervärda Styrbjörn Volmarsson Höö och Aasa Thorgrimmsdotter av Theleborg deras motståndare. Dessa två blev med enigt samtycke av alla, såväl herrar som allmoge, satta till arvfurstepar till Drömmens tron.

Konung Bernard planerade ett korståg till det heliga landet. Den stridslystne friherre Roland av Storhärad, tillika stormästare av Carnisbrödernas sällskap, ville icke bli lämnad utanför ett sådant lysande äventyr. Vid oktoberfesten uppå Calmare slott i Arinholm deklarerade han att han anslöt sig till konungens tåg och avsåg sig friherreskapet över Storhärad. Samtidigt försköt han sin unga, vackra hustru Eir på grund av hennes ofruktsamhet, och satte henne i kloster. Då Storhärad icke kunde stå utan friherrepar frågade konungen om arinholmarna hade några önskemål om vilka som skulle träda i Rolands och Eirs ställe. Det hade de och så kunde herr Edmund Noctiluca och fru Runa Wollmarsdotter installeras som Storhärads friherrepar och kröntes på platsen.

De fromma riddarna satte åstad mot Jerusalem under hösten. Men då Nordrikes folk samlades till mårtensfirande i Torsheims lagsaga, blev sorgen stor. Den älskade konung Bernard hade avlidit i det heliga landet under stormningen av Jerusalem. Folket begrät konungen inför kistan med hans saltade hjärta, vilket hembringats från Palestina.

Drottning Blanka var djupt sorgsen och begav sig efter begravningen till Börringe kloster för att där framleva sina dagar. I enlighet med kung Bernards sista vilja, instiftades en orden för stridsmän, Turiterna, för att skydda pilgrimsvägarna.

Vid Korrö kungsgård i Theleborgs lagsaga kröntes Styrbjörn Volmarsson Höö och Aasa

Thorgrimmsdotter till Nordrikes hövdingapar under februari anno VI.

Under våren uppväcktes gammal fiendskap mellan friherredömena Storhäräd och Torsheim angående rätten till Reidgotaland. Alla försök till medling var förgäves och den sjunde dagen i juli månad möttes Torsheims och Storhärads styrkor på Öland. Länsherren av Torsheim, herr Jonah Granbuveur, lade sitt härläger vid Pärnsnäs och många stolta fanor för Torsheims frälse vajade över paviljongerna. En kort stycke därifrån hade Storhärads kämpar slagit läger, med friherre Edmund Noctiluca som dess tappra ledare. Torsheims trupper tedde sig något större, förstärkta av Turiter och av Carnisbröderna, men Edmunds mannar voro ändock modiga och självsäkra. Striden tog sin början tidigt på lördagmorgonen och än hade den ena sidan övertaget och än den andra. När det såg ut som om segern skulle tillfalla torsheimarna föll herr Jonah av ett hakebösse-skott! Edmund och Storhäräd hade segrat! Efter förhandlingar, lösen och fångutväxling kunde ett gästbud i försoningens tecken hållas. Herr Lage Göstasson Vildsvin, trogen Carnisbroder, lät meddela att han ämnade styra Torsheim tills herr Jonah kunde återfå sin hälsa. Storhärads friherrepar lät upphöja turiterbroder Lloyd till frälse och gav honom Pärnsnäs gård och marker samt förklarade att de ville låta bygga en kyrka åt helige Sankt Ture.

Herr Vidar Gunnarsson hade icke givit upp sin trängtan att få en krona på huvudet och fann en allierad i den vackra och kloka fru Katarina Eriksdotter. Men herr Vidar grubblade över problemet med sin hustru Tilda i Träsket som han ej alls var fäst vid. Lyckliga omständigheter gjorde att hon förklarades fredlös och herr Vidar kunde börja söka om skilsmässa från henne. Men innan äktenskapsskillnad hunnit utdömas, återfanns Tilda i början av juli år VI drunkad (det sägs i sitt eget träsk). Hon hade simmat med en stor

sten bunden om halsen och det hade tydligen blivit för tungt.

Fru Katarina och herr Vidar ingingo raskt en trolovning och vigdes innan skördetidens festligheter å Gotland där de enhälligt utsågs till arvfurstepar av det tacksamma nordrikiska folket.

Herr Bänkt bortom Bobbarp från Atwidhas fagra nejder blev dubbad till riddare. Riddarslaget gavs av arvfursteparet och icke av kung Styrbjörn och drottning Aasa eftersom de voro drabbade av sjukdom och icke kunna genomföra den svåra resan till Visby. Men rykten spreds när de ej kommo och det sades att konungen hade en märklig gäst som kallades Tyste och som skulle vara missionär för Vite Krist. Drottningen sades vara mäktigt upprörd för att herr Styrbjörn ville överge sina fäders tro och det rådde stor osämja i deras äktenskap.

Drömmens år VII

Under hösten sände arvfursteparet herr Jonah Grandbuveur, lyckligen tillfrisknad efter slaget vid Pärnsnäs, att undersöka ett nyupptäckt landområde långt västerut, för att hämta hem skatter och rikedomar till kronan. Det verkade kunna bli ett dyrbart arvfurstepar!

Stora händelser inträffade vid fru Ragnhilds kollegium under hösten. Årfru Ingrid, som var husfru för festligheterna, hade kallat dit en völva att sia om framtiden. Völvan, en hiskelig trollkvinna, kunde berätta om att den missväxt och det onda väder som drabbat Nordrike under sommaren och hösten berodde på att konungen hade övergivit sin hustru och sin sanna tro. Kung Styrbjörn blev så förgrymmad att han slog omkull völvan och tvang henne ge sig av. Men hon vände sig om och förbannade honom med alla sina krafter innan hon drog bort.

Alla närvarande voro bestörta och oron spred sig i hela riket över hur det styrdes.

En tid senare, när konungen och hans drottning befunno sig på Torsheims marker på Bollerups borg sade konungen sig ha blivit döpt till Vite Krist och att han önskade att allt hans folk skulle följa honom till den nya läran. Drottning Aasa som icke ville lämna hednatron vägrade stolt, och hetsade hirdmän och husfolk att följa henne. Varpå Styrbjörn med hjälp av de trogna turiterbröderna, döpte henne med tvång. Han slog henne med sin egen hand och doppade henne i vallgraven utanför borgen. Eftersom hon var slagen medvetslös kunde hon icke klaga.

Ändock kommo både Styrbjörn och Aasa tillsammans till Arinholm i midvintertid. Fru Aasa samlade då mod och lät sin årfru Ingrid anklaga honom inför folket både för att han tvångligen döpt sin hustru och för missväxten och den hårda vintern som berodde på att han lämnat hednatron. Konungen slog ifrån sig alla anklagelser och menade sig endast verka för Nordrikes väl. Då drogo de hedniska kvinnorna med sig kung Styrbjörn ur slottets sal och talade med honom i enrum. Efter en lång stund återkom kung Styrbjörn, men han var en spillra av sitt forna jag. Han sade sig förstå att hans omvändelse varit ett misstag som gått ut över hela Nordrike. Nu såg han som enda utväg att låta sig offras för rikets skull efter forna tidens sed. Detta förskräckte alla och av några hölls för barbariskt. Men han lät sig icke rubbas.

Styrbjörn tog ett ömt farväl av sin hustru och lät sig sedan slås till marken av Drömmens orden genom fru Serdeka. Fru Elaine drev ett spjut genom hans kropp, hans krona slets av och han hängdes i den galge som stod beredd. Fru Serdeka och riddar Roland fångade upp hans blod i skålar och beströk marken och även fru Aasa. Nordrikes goda drottning verkade då hastigt tappa förståndet! Hon for ut i vilda anklagelser mot Styrbjörn och mot de omständigheter som lett fram till allt detta. Som en rasande furie rusade hon från platsen

och innan någon hann hindra henne kastade hon sig i vattnet och ljöt så själbspillingens död. Så dog Styrbjörn, kungen som ville kristna Nordrike, och hans hedniska maka.

På Nyköpings hus kröntes Katarina och Vidar Sunnarsson till Nordrikes konung och drottning, trettondehelgen anno VII. Det brukade sägas om konung Vidar att han icke var herre i sitt eget hus utan det var fru Katarina som bar byxorna av de två!

Fru Katarina harmade många av rikets främsta ädlingar genom ett ohöjlt favoriserande, belönande och bestraffande. Det ansågs icke heller vara på grundval av duglighet eller nit utan efter hur de krusade och uppvaktade henne. Redan vid sin kröning hade hon givit bort hela Reidgotaland till riddar Roland.

Drottning Katarina och kung Vidar fingo vid sin sida en ny riksdrots, den hedervärde herr Helge Thorstensson från Vikens lagsaga.

Drömmens år VIII

Visby stad valdes under sommaren till arvfurstepar herr Lage Göstasson Vildsvin och hans goda hustru fru Magnhild Olofsdotter av Torsheim.

Fru Katarina fråntog Bagahus protektorskapet över Norge endast för att friherren av Bagahus, herr Nils, icke besökt hennes hov i Visby då han istället varit vid sin systers bröllop. Hon tillsatte raskt riddar Bänkt från Atwidha, Carnisbrodern, som fogde trots att de norske givit sin trohet till Bagahus och dess friherre och icke skulle erkänna en fogde som icke var från Bagahus och utsedd av friherren.

Upptunas folk visade sig återigen stridslystna och anföll Nordrikes granne i öst Louhenkajo, eftersom båda omtäderna hävdade skatterätten på Åland.

Under fru Katarinas hov vid oktoberfesten i Arinholm meddelade hon sin rätt att återta

förläningar som hon ville och återförde Reidgotaland till kronan från riddar Roland på grundval av att han icke varit närvarande vid hovet, vilket gjorde henne misslynt. Och hon påminde att han icke heller närvarat vid slaget i Visby under sommartiden. Hon ansåg att han misskött sina plikter mot kronan och fråntog honom även sitt ämbete som Nordrikes härförare.

Hon avsatte även friherre Edmund Noctiluca av Storhäräd och tillsatte herr Lloyd Brians och hans hustru Urse Rossen. Fru friherrinnan Runa lämnade frivilligt sin krona. Herr Edmund hade sedan en tid dragit sig tillbaka till sina gårdar i Dalsland och det sadades att han ofta jagade i skogarna. Det skulle varit väl om han inte menat att det var troll som voro hans villebråd. En sådan man vågade inte drottningen låta behålla en friherrekrona, han kunde inte vara förständig.

Det uppkom gränstvister mellan friherredömena Torsheim och Bagahus. Det var många kapitel i osämjan, det rörde sig såväl om en bortrövad jungfru, stölder i grönkålsfält, en upphittad stulen torsheimsk vapensköld som om talrika gränsöverträdelser. Båda friherrarna förlade sina truppstyrkor vid gränserna.

Torsheim och dess länsherrepar herr Burmeister och fru Unna fingo Bergen som förläning och dessutom delar av Ålands skärgård och södra halvan av Öland.

Konung Vidar bekände sig till den lutherska läran och fru Katarina beskyllde honom för kätteri. Hon lät avsätta honom och ämnade regera ensam. Men hon blev förgiftad och avled vid juletid. Hon var djupt ogillad för sin vana att ge och återta förläningar.

På Korrö kungsgård i Theleborgs lagsaga kröntes herr Lage Göstasson Vildsvin och fru Magnhild Olofsdotter till Nordrikes konung och drottning. De hade visat sig vara ett gott friherrepar till Torsheim och nu

hälsade hela riket dem som sina kronor. De kallades Konung Lage den vise och Drottning Magnhild den goda.

Men under konung Lages och drottning Magnhilds regeringstid begynte folket klaga och osämjan växte. Broder stod mot broder och land mot land. Andliga nydanare och beslutsamma gammaltroende drabbade samman i flera slag under våren och Nordrikes arma folk svalt och led stora kval. Våren var bittert kall och vårsådden frös bort. Pesten härjade och inga barn föddes. Flera av rikets städer drabbades av våld och alla onda järtecken som kunde tänkas uppenbarade sig. Nordrikes folk var i fara!

Trots allt samlades nordrikarna som brukligt i det fagra Visby, på gutarnas ö, när skördetiden närmade sig. Man hoppades på bättre tider och bjöd till fester på det man hade och roade sig så mycket man orkade.

Inför sommaren beslöt sig länsherrepar av Torsheim, Wilhelm Burmeister och Unna Rosdotter att kandidera som nytt arvfurstepar, utifall något skulle hända vårt konungapar i dessa dystra tider. Men det visade sig att som motståndare uppställdes konungaparets son unge Karl Lagesson och hans trolovade jungfru Ellinor, dotter till fru Serdeka och därför även hon av kungligt blod. Kung Lage och drottning Magnhild meddelade att de hade för avsikt att med detta val avskaffa det sedvanliga arvfurstevallet och därmed göra Nordrike till ett arvrike och kronan till en släktklenod.

Nordrikes ädla herrar och damer greps av stark oro. Var det meningen att de alla skulle förlora de rättigheter och privilegier som givits dem av lag, hävd och tradition? Kungaparet delade frikostigt ut pengagåvor till befolkningen och några kallade det mutor. De voro vidare så givmilda att de skänkte Åland, inräknat den torsheimska skärgården, till troman Bernhard von Schwarzriesen av Upptuna. Länsherren av Torsheim, herr Wilhelm, var mörk i synen av ilska!

Länsherren av Torsheim ville icke visa sig mindre givmild, han och hans hustru Unna skänkte raskt bort ståthållarskapet över Bergen till ett nygift ungt par, omtalade i hela Nordrike, nämligen Liungas förre borgmästare Boris Munfager och hans hustru Edla. Edla stammade från Bagahus så äntligen var Bergen tillbaka i Bagahus händer. Det sadades att Edla skulle sköta förvaltningen av Bergen och få staden att blomstra.

Drömmens år IX

På nyårsdagen år IX visade ändå Nordrikes folk att de icke önskade ett arvrike utan adel och allmoge valde som arvfurstar det ståtliga och kloka länsherrepåret av Torsheim, herr Wilhelm Burmeister och fru Unna Rosdotter. Återigen behölls kungamakten i den södra landsändan.

Efter sommaren steg nordrikarnas hopp och många samlades kring den nye arvfursten och hans maka. Oron var fortfarande stor och folket undvek att resa utanför sin egen stadsmur. Trots detta vågade en ansenlig mängd nordrikebor samlas vid Bollerups borg vid mårtensmäss.

Där möttes många av ädlingarna av den goda och väna fru Blanka, Nordrikes förra drottning. Hon hade dragit sig tillbaka från världen i ett kloster efter salig konung Bernards död. Nu hade hon, fylld av kärlek, låtit sig rövas ur klostrets hamn, av torsheimaren herr Erland Ebbesen Bagge som bjudit henne sin hand.

Vid hovet visade det sig att kung Lage och drottning Magnhild icke hade godtagit arvfurstevalet under sommaren. De läto proklamera att valet var ogiltigt och läto på stunden instifta det arvrike som de önskade. Herr Burmeister, länsherre och arvfurste, förargades storligen och hårda ord ven genom

luften framför hovet. Övrigt hovfolk och de närvarande ädlingarna förskräcktes.

Arvfursten förklarade sig icke längre bunden av ed eller löften till sin konung. Han uppmanade alla nordrikare att resa sig och konungen att avsäga sig tronen. Burmeisters truppstyrkor samlades vid Malmöhus medan konungen lät sammankalla sitt krigsråd som snart därefter lät belägra upprorsmakarna. Ett allmänt bud lät sändas att alla vapenföra skulle ansluta sig till konungens här, men få komma. Konungens trupper voro dock icke på något sätt oansenliga. Tre av rikets mest framstående riddersmän voro hans närmaste män och ställde sina soldater i hans tjänst.

Belägringen varade hela vintern och konung Lage begav sig endast med en mindre skara män till Bollerup för att där invänta sin här som skulle anlända genom Smålands skogar.

Ej långt därefter kunde de förbånade trupperna som omgav Malmö se hur en skara skepp anlände till Malmö hamn och hämtade raskt stora delar av Malmö garnison ur staden. Det var herr Bernhard, Ålands ståthållare, som givit länsherren av Torsheim sin vänskap och som nu kom till undsättning. Bara dagar senare kunde man se de arvfurstetrogna männen närma sig Bollerups borg!

Styrkorna drabbade samman vid Bollerup. Kung Lage stod omgiven av sina ädla Carnisbröder. Styrkan var ansenlig då den dessutom utökats med lejda väringar. Arvfurste Wilhelm, ståtlig i sin blänkande rustning, anförde även han en ansenlig trupp i vilken kunde skådas såväl ett flertal stormän från västra Torsheim ävensom flera turiterbröder. Ingen som bevittnade uppställningen kunde i denna stund ana utgången, men då, helt i stridens begynnelse, vek de lejda trupperna från kung Lages sida och trots tappert kämpande förlorade han dagen, kronan och friheten.

Kröningsförberedelserna begynte genast och inom kort var en imponerande samling av rikets främsta samlade i en vacker sal på Bollerup, prydd med det blivande konungaparets färger. På klingande latin och till tonerna av segerhymner gävo Wilhelm och Unna sina eder till Nordrikes folk och blevo smorda till konung och drottning. Drömmens orden officierade genom dess tvenne värdiga och kunniga systrar, fru Elaine och fru Serdeka. Frälset och folket svuro sin trohet till kronan och många dyrbara gåvor framburos.

Nordrikes tappre riddare Gerulf och den ädle riddar Roland, tillika Carnisbröder, fingo betala dyrt för sin lojalitet till Lage, nämligen att förlora Reidgotaland till drottning Unna. Det var Wilhelms kröningsgåva till sin husfru och drottning.

Nordrikes nya konungapar voro dock kristeligt sinnade då de läto Lage och Magnhild överta ståthållarskapet över Dagö, vartill dessa på stunden anträdde resan. Dock efter att fru Magnhild låtit betala lösen för sin make, ej i silver men i purt guld.

Efter kröningen begynte adelsmännen kräva tribut för sin lojalitet. Många av kung Lages lagar som gav tronerna makt och inflytande upphävdes. Adels ställning blev allt starkare.

Som ny riksdrots utsågs herr Bernhard von Schwarzriesen, troman av Upptuna.

Drömmens år X

Under sommaren kom vänskapen med de finske i fara. Både baronen av Pyrrävirta och ett legoknektförband, "de stridande elefanterna", hävdade att Åland tillhörde dem. Konung Wilhelm hamnade i en knipa, han hade gett Åland till riksdrotsen för dennes insatser i tronkriget. Frågan löstes genom en duell mellan baronessan av Pyrrävirta och herr Bernhard där baronessan med en välriktad spark mot mjukdelarna vann förlåningen.

Märkligt nog verkar det som om de stridande elefanterna kunde uppvisa ett dokument som omtalade att Wilhelm sålt Ålands skärgård till dem för en rund summa guld, något som kungen vare sig bekräftade eller förnekade.

Herr Kettil Torgilsson hade fått i uppdrag att utröna konungens släktlinje. Det föreföll märkligt att en borgarson kunde uppnå kungatronen. Kettil kunde efter sina första försök intet förtälja och konungen harmades. Men herr Kettil måste ha ökat sin flit och med hjälp av högre makter lyckades han därefter finna ut att Wilhelm kunde spåra sin släktlinje till ingen mindre än kejsar Karl den Store.

Vid kungavalet i Visby ville ingen nordrikare söka bli efterträdare till konungaparet, varpå frälse och allmoge beslöt att be dem stanna på tronen, vilket de önskade.

Men kungaparet blev allt mer utmanade av sina adelsmän. Torsheims friherre Erland hade börjat ta sig friheter och kungen påkom en skald att sjunga skabrösa visor om konungaparets sängvanor. Det skämtades även om att om kungen icke kunde göra sin hustru med barn så kunde länsherren av Torsheim minsann hjälpa till. Detta väckte naturligtvis en stor vrede.

Till rikets högsta ämbete, riksdrotsens, utsågs Tristan Tor-Leifsson Grip.

Drömmens år XI

Under sommaren förminskades vänskapen alltmer mellan konungaparet och Torsheims friherredöme, även om herr Erland Ebbesson hade efterföljts på friherretronen av fru Ingegerd. Konungen lät snöpa en man som bar en mantel med före detta friherre Erlands sköldemärke. Dock hade den olycklige mannen endast lånat manteln och var tillika frände till den sittande friherrinnans släkt. Hon blev mycket uppbragt.

Kung Wilhelm lät i augusti utropa sig till kejsare över det nordromerska kejsardömet, och drottning Unna till kejsarinna. Detta för att hedra sin anfader Karl den Stores minne. Adeln klagade och fruktade att hans kejsarliga påbrå stigit honom åt huvudet. Ändå ville ingen frälseman stiga fram och söka vinna arvfurstevalet av ängslan inför kejsar Wilhelm.

Den tyskromerske kejsaren företog med en stor krigshär ett tåg mot Nordrike. Han stöddes av påven. Nordrikes konung och som han själv kallade sig, den nordromerske kejsaren Wilhelm föll i ett slag mot de tyska trupperna vid västtorsheimiska gränsen. Han avled strax efter midvintern under sitt tredje regeringsår. När konungens blodiga svärd och hjälm bars hem till drottningen, tog hon dem och gick till sjöss tillsammans med de lojala trupperna i Malmö och en ansevärd flottstyrka. Hon besatte sina befästningar på Bornholm och tillfogade länderna stor skada genom sina sjörövare, men hon kapade aldrig ett nordrikiskt fartyg.

Riket stod nu utan regenter. Man valde en ny riksdrott, den kloka fru Ingeborg Svantepolksdotter från Nylöse, som i samråd med rikets friherrar och friherrinnor skulle styra landet till dess nya regenter utsetts.